

Sygn. akt V KK 394/12

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 1 marca 2013 r.,

sprawy **W. K.**

skazanej z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 28 maja 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ś.

z dnia 30 stycznia 2012 r.

p o s t a n o w i ł :

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazaną W. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wioletta K., wyrokiem Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 30 stycznia 2012 r., została uznana za winną tego, że w dniach 14 i 15 stycznia 2010 r. w M., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczyła powierzone jej jako pracownikowi Banku Gospodarki Żywnościowej S.A. mienie, tj. pieniądze wartości ogólnej 3 954, 55 złotych, w ten sposób, że:

- dnia 14 stycznia 2010 r. sporządziła polecenie wypłaty kwoty 500 euro z rachunku bankowego H. J., pomimo braku takiej dyspozycji z jej strony,
- dnia 15 stycznia 2010 r. sporządziła polecenie wypłaty kwoty 500 euro z rachunku bankowego H. J., pomimo braku takiej dyspozycji z jej strony, stanowiących łączną wartość 3 954,55 złotych, czym działała na szkodę H. J., tj. występku z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który, na podstawie wymienionych przepisów, została jej wymierzona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat próby.

Ponadto Sąd pierwszej instancji orzekł wobec W. K. zakaz zajmowania stanowiska kasjera i podobnych stanowisk w bankowości przez okres 5 lat oraz obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 3 954,55 złotych Bankowi Gospodarki Żywnościowej S.A., a także orzekł przepadek dowodów rzeczowych w sprawie.

Od tego wyroku apelację wywiódł obrońca skazanej, podnosząc zarzut obrazy przepisów prawa materialnego – art. 284 § 2 w zw. z art. 12 k.k., art. 41 §1 k.k. oraz art. 72 § 2 k.k. i wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie W. K.

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 28 maja 2012 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalił, iż pokrzywdzonym przestępstwem popełnionym przez skazaną jest Bank Gospodarki Żywnościowej S.A. oraz uchylił orzeczenie o przepadku dowodów rzeczowych, a w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Od wyroku Sądu drugiej instancji kasację wniósł obrońca skazanej, podnosząc zarzuty rażącego naruszenia prawa materialnego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, w postaci błędnej wykładni art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zb. z art. 9 § 1 k.k. , art. 115 § 9 k.k. , art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 41 § 1 k.k., art. 72 § 2 k.k., art. 44 § 2 k.k. przez to, że „skazana W. K. nie dokonała zarzuconych i przypisanych jej czynów z braku winy wobec pokrzywdzonej H. J., czego dowodem, jest też zmiana wyroku Sądu pierwszej instancji przez Sąd drugiej instancji, bez postępowania w sprawie bez aktu oskarżenia przez bezprawne podstawienie bez procesu i także bez nowego aktu oskarżenia wprowadzono nowy podmiot prawny – osobę prawną - Bank Gospodarki Żywnościowej S.A., rażąco uchybiając art. 439 § 1 pkt 7 i pkt 9 w zb. z art. 17 pkt 9 k.p.k. doprowadzając do sprzeczności treści w części dyspozytywnej

(sentencji) z uzasadnieniem dwóch sprzecznych w treści wyroków, uniemożliwiają jego wykonanie, z kolejnym zarzutem wyjścia poza akt oskarżenia bez oskarżenia ze strony oskarżyciela, skoro też akt oskarżenia z 20 kwietnia 2011 r. posiadał rażącą wadę prawną w sprawie nie mając uzasadnienia także w tym procesie, rażąco sprzecznie z art. 332 § 1 pkt 6 k.p.k., pozbawiając skazaną tymi wyrokami prawa do obrony z art. 6 k.p.k. przez odebranie praw obywatelskich i człowieka także z art. 2, art. 7, art. 8, art. 10, art. 30, art. 31 ust. 1 i 3, art. 32, art. 41 ust. 3 i 4, art. 42 ust. 2 i 3, art. 45 ust. 1 Konstytucji, gdyż takie zachowania organów władzy ścigania i wymiaru sprawiedliwości dwóch instancji w przedmiotowej sprawie, rażąco zaakceptowały taki stan wbrew treści art. 523 § 1 k.p.k. wyrokiem w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej rozstrzygnięcia w części dyspozytywnej przez zastosowanie też gandyzmu – biernego oporu do ustroju Rzeczypospolitej Polskiej i Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997r., w tym także rażąco gwałcąc konstytucyjną zasadę praworządności ujętą również w art. 7 Konstytucji”.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz zmienionego nim wyroku Sądu pierwszej instancji i uniewinnienie W. K. od przypisanego jej czynu.

Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k., w przypadku skazania na inną karę, niż kara bezwzględnego pozbawienia wolności, kasacja wniesiona przez strony może być oparta wyłącznie na zarzucie podnoszącym wystąpienie jednej z przesłanek określonych w art. 439 § 1 k.p.k.

Zatem z uwagi na fakt, że W.K. została skazana na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kasacja wniesiona przez jej obrońcę mogła być rozpatrywana jedynie w zakresie, w jakim podnosiła wystąpienie uchybień, stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze.

W tym kontekście należy stwierdzić, że wskazanie przez skarżącego na wystąpienie przesłanek określonych w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. (tj. sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie oraz brak skargi uprawnionego oskarżyciela) jest oczywiście nietrafne. Skarżący, na poparcie swojego stanowiska podniósł jedynie,

że Sąd drugiej instancji ustalił, iż pokrzywdzonym przestępstwem był Bank Gospodarki Żywnościowej Oddział w M., a nie osoba fizyczna – H. J. To jednak nie czyni wyroku Sądu odwoławczego wewnątrznie sprzecznym, ani też nie prowadzi do stwierdzenia wyjścia przez ten Sąd poza granice skargi oskarżyciela publicznego. Oczywiście jest bowiem, że zmiana w opisie czynu odnośnie do instytucji lub osoby pokrzywdzonej nie ma żadnego wpływu na zachowanie tożsamości między czynem zarzucanym a przypisanym oskarżonemu jeśli obiektywnie jest to ten sam czyn. Wiadomo zaś, że przez „ten sam czyn” rozumieć należy jedynie to samo zdarzenie faktyczne, czy też inaczej zdarzenie historyczne będące podstawą faktyczną wskazaną w akcie oskarżenia zaś sam opis zdarzenia i jego kwalifikacja podane przez oskarżyciela, nie wiążą sądu. W tej sprawie różnica w określeniu podmiotu pokrzywdzonego przestępstwem wynikała z błędnych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, co spowodowało konieczność modyfikacji opisu czynu przez Sąd odwoławczy, zgodnie z obiektywnym obrazem przestępstwa i jego skutkiem w postaci pokrzywdzenia banku, a nie osoby fizycznej, do czego ten Sąd był uprawniony jako że oczywiście nie wykroczył poza granice zdarzenia historycznego określone w akcie oskarżenia.

Sąd Najwyższy nie rozpoznawał pozostałych zarzutów, w tym zarzutu obrazy prawa materialnego, albowiem w świetle art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k., wykraczały one poza dopuszczalny w niniejszej sprawie zakres treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a zatem w tym zakresie kasacja jest niedopuszczalna.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 636 § 1 w zw. z art. 518 k.p.k. obciążając W. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.